

Δευτέρα πρωί και απολαμβάνω τον Ήλιο της πρώτης μέρας του Οκτώβρη σε κεντρικό καφέ της όμορφης πόλης μας. Η απόλαυση μου δε αυτή συνοδεύεται και με απλανές βλέμμα καρφωμένο στο πουθενά , αφού τα προβλήματα της καθημερινότητας δεν αφήνουν πολλά περιθώρια ενασχόλησης και με άλλα ουσιωδέστερα θέματα.

Μπροστά μου σταματάει ένα Ι.Χ. και από τη θέση του συνοδηγού κατεβαίνει ένας ευτραφής, κατ' ευφημισμό κύριος, ο οποίος λίγο πριν πατήσει στο πεζοδρόμιο, που κάποιοι θαμώνες έπαιρναν τον καφέ τους, μεταξύ τους κι εγώ, σήκωσε το δεξί του χέρι , ακούμπησε τον αντίχειρά του στο δεξιό ρουθούνι και έτσι χωρίς ντροπή, χωρίς να διστάσει ,με απεριόριστη γαϊδουριά ,και χωρίς να υπολογίσει τους γύρω του και αυτούς που έτρωγαν την τυρόπιτά τους φύσηξε με δύναμη σκύβοντας ελαφρώς προς τα εμπρός, μη λερώσει το παντελόνι του.

Όσο για το δρόμο;

Σιγά τώρα μη σκεφτούμε το δρόμο και τους άλλους.

Αφού σκούπισε (;;;το βρώμικο χέρι του στο παντελόνι ,εκεί στο ύψος της τσέπης, χαιρέτησε ,δια χειραψίας κάποιον, πήρε μια, ομολογουμένως, νόστιμη τυρόπιτα και με περισσή βουλιμία καταβρόχθισε τη βρωμιά του, την αξιοπρέπειά του και τον πολιτισμό ΜΑΣ.

Φοβάμαι αγαπητοί μου, τρέμω στην ιδέα ότι μπορεί να ισχύει το: «οι ενέργειές μας μας χαρακτηρίζουν», μην αυτό συμπεριλάβει όλους τους συντοπίτες μας.

Θεοδόσης Σκαρλάτος